

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Dagbøger i udvalg 1834-1846

Citation: Kierkegaard, Søren: "Dagbøger i udvalg 1834-1846", i Kierkegaard, Søren: *Dagbøger i udvalg 1834-1846*, udg. af Jørgen Dehs ; Niels Jørgen Cappelørn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1992, s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard03val-shoot-idm139969848113424/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dagbøger i udvalg 1834-1846

[I marginen til 252]

253 Eenheden deraf er den sande *πλεροφορία*, der efterhaanden tiltager i Kraft og mere og mere fjerner alle Kastevinde og seirrig fører Msk. over alle Hindringer. ~

258 Et af de Udbrud, hvor det msklige i Chrsto stærkest træder frem er dog i hans Ord til Judas, hvad Du gjør det gjør snart, og hvor Modsetningen ogsaa er saa stærk; thi han vidste jo ifølge sin Forudvidenhed, at Judas vilde forraade (som det jo udtrykkeligt er bemærket i det Foregaaende), men denne msklige Urs, denne Vaklen naar det afgjørende Øieblik nærmede sig fandt dog ogsaa sin Plads, og vil være Trøst for Mange, naar de erindrer sig det i Nødens Stund.

d. 11 Sept.

[I marginen] cfi. p. 9 i denne Bog øverst.

260 Naar visse Folk forsikre at de ere komne ud over Hegel, saa maa det bedst anses for en cristig Metaphor, med hvilken de søge at udtrykke og anskueliggjøre den Grundighed de have studeret ham med, at beskrive det umaadelige Tiløb, de have taget for at komme ind i ham, saa at de i Farten ikke have kunnet standse, men ere komne ud af ham.

d. 12 Sept. 38.

261 Det er netop det Dybe i Chrstd., at Christus baade er vor Forsoner og vor Dommer, ikke at en er vor Forsoner en anden vor Dommer, thi saa kom vi jo dog til døms, men at Forsoneren og Dommeren er den samme.

d. 12 Sept. 38.

262 Det forekommer mig, at Napoleon ligner meget mere Muhamed end nogen af de store Fortidens Feldtherrer. N. følte sig ell. optraadte idetmindste som Missionair, som den der forkyndte og medbragte og kæmpede for visse Ideer (det Frihedens Evangelium, som nu høretes klart og tydeligt i hans Fødeland), dette viser f.E. mange af hans Pro-

clamationer i Italien – og dernæst gik N. Tog i modsat Retning af Muhameds Udbredelse men gjennem de samme Lande. M. fra Ø. mod V., N. fra V. m. Ø. –

d. 17 Sept.

- 263 Christi Forsonings objektive Realitet ogsaa uafhængig af den sig denne tilegnende Subjektivitet er meget klarlig antydet i Historien om de 10 Spedalske, der jo alle bleve helbredede, medens det dog kun om den 10de, der taknemligt vendte tilbage at bringe Gud Æren, hedder: din Tro haver frelst Dig. –

d. 18 Sept.

[I marginen] Hvad var det da der havde frelst de Andre.

- 264 Saaledes gaaer det ofte med den egentlig Geniale i hans Tilegnelse af Virkelighedens Indtryk, som Een, der sover, og hører Brandalarm, og henfører nu Alt i sin drømmende Verden, medens det Faktiske deri slet ikke træder frem for ham som saadan. Og der ligger noget ret Betydningsfuldt m: H: t: Forholdet mellem det Poetiske og det Faktiske (hvilket sidste jo ofte kan i høj Grad være det første) naar man siger: jeg veed ikke om jeg har seet det ell. jeg har drømt det –

d. 19 Sept.

- 265 Ligesom Jøderne ikke turde udtale Guds Navn, saaledes findes Analogien hertil indenfor Chrstd. ved det latinske Sprogs Brug i Guds-tjenesten. Saavidt var man avanceret, at Geistligheden kunde udtale Gud, men Menigheden er ikke istand dertil.

d. 29 Sept. 38.

- 266 Om Udholdenhed i Bønnen
Jacob Forstander for Menigheden i Jerusalem fortæller man om, at han havde som Kamelen haard Hud paa Knæerne af idelig at bede, og at han kunde holde ud at bede i flere Dage. For vor Tid synes det vel latterligt; men man skulde dog huske paa hvilken Hjertets Velta-